

Regenboogvlaggen zullen genocide niet verbergen

Tot eind 2023 had ik een regenboogvlag — symbool van queer-trots en solidariteit — op mijn Twitter/X-profiel, maar zodra ik publiek begon te spreken ter ondersteuning van Gaza en het Palestijnse volk, werd dit symbool tegen mij gekeerd. In plaats van redelijke, feitgebaseerde discussie trokken mijn posts ad-hominem-aanvallen aan die bedoeld waren om mij in diskrediet te brengen en het zwijgen op te leggen. Sommige waren verpakt in bezorgdheid: „Weet je wat ze met homo’s doen in Gaza.“ Andere waren direct en wreed, met verwijzing naar memes als „Queers for Palestine is als kippen voor KFC“ of het herhalen van het vermoede trope dat ik „van een dak gegooid zou worden“ als ik daar was. Dit was een ervaring die door vele anderen werd gedeeld — en bevestigd.

Deze vertelling is niet alleen reductief; ze is politiek manipulatief, historisch oneerlijk en feitelijk onjuist. De vaak herhaalde bewering dat queer-personen in Gaza geëxecuteerd worden door van daken te worden gegooid, is gebaseerd op **geen geverifieerde gevallen** met Palestijnen of de regerende autoriteiten in Gaza. In plaats daarvan komt het uit ISIS-propagandavideo’s — niet van Hamas, en zeker niet van de bredere Palestijnse bevolking. **Er bestaat geen geloofwaardig bewijs** dat openbare executies van queer-personen op de manier zijn gebeurd die deze critici suggereren.

Wat we zien is een schoolvoorbeeld van **pinkwashing**: het instrumentaliseren van LGBTQ+-rechten om aandacht af te leiden van of een strijd voor gerechtigheid te delegitimeren. Het is een retorische truc die queer-personen vertelt dat ze moeten kiezen — óf queer-rechten steunen óf Palestijnse bevrijding, maar niet beide.

Homoseksualiteit en islam: voorbij het bewapende narratief

Een groot deel van de retorische aanval op queer-personen die Palestina steunen, rust op brede generalisaties over de islam en zijn vermeende uitzonderlijke vijandigheid tegenover LGBTQ+-personen. De implicatie is dat queer-identiteit en islamitisch geloof inherent onverenigbaar zijn, en dat solidariteit met een moslimmeerderheidsbevolking naïef of zelfs zelfdestruïctief is voor LGBTQ+-individuen.

Dit kader is niet alleen islamofob; het is ook historisch en theologisch onhoudbaar. Traditionele islamitische jurisprudentie, net als veel religieuze rechtssystemen, ontmoedigde handelingen tussen hetzelfde geslacht. De Koran verwijst naar **het volk van Loet (Lot)**, vaak aangehaald als veroordeling van man-man seksueel gedrag. Toch zijn deze verzen veel ambiguër dan ze worden voorgesteld. Ze centreren op **ongastvrijheid, dwang en corruptie**, niet op consensuele liefde of seksuele identiteit. In tegenstelling tot Leviticus

20:13 in de Hebreeuwse Bijbel — „Als een man met een man ligt zoals met een vrouw, hebben beiden een gruwel bedreven; zij zullen zeker ter dood gebracht worden“ — schrijft de Koran **geen straf** voor voor intimiteit tussen hetzelfde geslacht.

Hadiths (uitspraken toegeschreven aan de profeet Mohammed, vrede zij met hem), die een groot deel van de islamitische wet informeren, bevatten variërende en vaak betwiste verwijzingen naar gedrag tussen hetzelfde geslacht. Belangrijk is dat **er geen verslag bestaat tijdens het leven van de profeet** dat iemand werd gestraft voor homoseksualiteit. Islamitische ethische leringen benadrukten traditioneel **privacy, discretie en berouw**, niet surveillance of publieke schaamte.

In feite heeft de islamitische beschaving een rijke en complexe geschiedenis met betrekking tot gender en seksualiteit. Klassieke Arabische poëzie barst van homo-erotische beelden. Soefi-mystiek, met zijn metaforen voor goddelijke liefde, overschrijdt vaak rigide genderbinaries. Geleerden zoals **Scott Siraj al-Haqq Kugle** en **Amina Wadud** hebben progressieve herinterpretaties van het verhaal van Loet aangeboden, argumenterend dat het dwangmatige seksuele geweld veroordeelt, niet consensuele liefde tussen hetzelfde geslacht.

Deze diversiteit aan interpretaties wordt geleefd, niet alleen theoretisch. Queer-moslims bestaan, organiseren zich, verzetten zich en bloeien op. Het bewapenen van de islam om pro-Palestijnse queer-personen in diskrediet te brengen wist niet alleen deze stemmen; het reduceert een hele geloofstraditie tot een cultuur-oorlogsinstrument.

Koloniale wortels van criminalisering: een tijdlijn van geïmporteerde homofobie

Het idee dat geïnstitutionaliseerde homofobie een inherente eigenschap is van Arabische of islamitische samenlevingen, valt uiteen onder scrutinie. De historische verslagen tonen aan dat **premoderne islamitische rechtssystemen homoseksualiteit niet op dezelfde manier criminaliseerden als Europa**. In plaats daarvan kan de codificatie van anti-LGBTQ+-wetten in de Arabische wereld worden herleid tot **Europees kolonialisme**, niet de Koran.

Door eeuwen van islamitische heerschappij — van de Omajjaden tot de Ottomanen — bestond er geen uniforme strafwet die intimiteit tussen hetzelfde geslacht verbood. Sociale attitudes konden conservatief zijn, en religieuze geleerden debatteerden over de moraliteit van verschillende gedragingen, maar de rechtssystemen van deze samenlevingen **prioriteerden zelden policing van privé seksueel gedrag**, vooral wanneer het de openbare orde niet bedreigde. Bovendien onthullen de rijke literaire en artistieke tradities van de Arabisch-islamitische wereld — vol homo-erotische poëzie, intieme mannelijke vriendschappen en afbeeldingen van verlangen tussen hetzelfde geslacht — een culturele ruimte die, hoewel complex en soms tegenstrijdig, niet werd gevormd door juridische vervolging van queer-personen zoals in Europa.

Daarentegen werden in **christelijk Europa** homoseksuele handelingen agressief gecriminaliseerd, vaak onder doodstraf. Middeleeuwse en vroegmoderne rechtssystemen — van de Inquisitie tot het Britse common law — schreven gruwelijke straffen voor voor „sodomie“, inclusief verbranding, ophanging en verminking. In sommige regio's, zoals Habsburg-gebieden langs de Donau, beschrijven historische verslagen verdachten van homoseksualiteit die werden veroordeeld tot **schepen stroomopwaarts te trekken** als een vorm van executie door uitputting en blootstelling. Deze straffen waren niet marginaal maar **geinstitutionaliseerd**, goedgekeurd door zowel kerk als staat.

Toen Europese machten de Arabische wereld koloniseerden, exporteerden ze deze juridische codes. Palestina is een prominent voorbeeld:

Periode	Juridische status van homoseksualiteit in Palestina
Voor 1917	Niet gecriminaliseerd onder Ottomaans recht
1929	Brits mandaat introduceert sectie 152 (anti-sodomie)
1951	Gedecriminaliseerd op de Westelijke Jordanoever onder Jordaanse strafwet
1967–heden	Gaza behoudt Britse-era code; geen bekende vervolgingen sinds 1994 (HRW)

Deze historische boog is cruciaal: **juridische vervolging van queer-personen in Palestina begon onder Brits bestuur**, niet islamitisch bestuur. Vandaag behoudt Gaza technisch de koloniale wet, maar **er zijn geen geregistreerde vervolgingen onder die wet in decennia**. Ondertussen heeft **de staat Israël**, vaak geprezen als queer-toevluchtsoord, **meer dan 99% van de queer-Palestijnse asielaanvragen geweigerd**. Dit contrast onthult de leegte van „Brand Israel“ — een narratief dat LGBTQ+-rechten gebruikt om **bezetting en apartheid te maskeren**.

Het begrijpen van deze geschiedenis doet ertoe. Het daagt het simplistische narratief uit dat een beschavingskloof postuleert tussen een queer-vriendelijk Westen en een homofobisch Oosten. Het bevestigt ook de agency van queer-Arabieren en moslims die geen slachtoffers zijn van hun cultuur, maar overlevenden van **zowel binnenlandse onderdrukking als geïmporteerd koloniaal geweld**.

Alan Turing: de westerse spiegel

Om de wreedheid en absurditeit van het criminaliseren van queer-bestaan volledig te begrijpen, hoeven we ons alleen te wenden tot een van de meest tragische en veelzeggende verhalen van de 20e eeuw: **Alan Turing**. Vandaag is Turings naam wijdverbreid bekend dankzij de **Turing-test**, een fundamenteel concept in kunstmatige intelligentie en de basis van moderne CAPTCHA-systemen die online worden gebruikt. Maar zijn ware nalatenschap gaat veel dieper — hij was de briljante wiskundige en cryptanalist die **de machine ontwierp die de Duitse Enigma-code brak**, een doorslaggevende bijdrage aan de overwinning van de geallieerden in de Tweede Wereldoorlog.

Turings werk in **Bletchley Park** bleef jarenlang geclassificeerd, maar het wordt nu begrepen dat hij **de oorlog met tot twee jaar verkortte**, waardoor miljoenen levens werden gered. In elke rechtvaardige samenleving zou hij gevierd zijn als nationale held, geëerd tijdens zijn leven en herdacht met dankbaarheid en respect. Maar Alan Turing was ook homo. En in het Groot-Brittannië van de jaren 1950 **was dat een misdaad**. Zoals vele homoseksuele mannen van zijn tijd werd Turing gedwongen een dubbelleven te leiden — sluipend zijn huis uit om zijn partners in het geheim te ontmoeten.

Toen Turing een inbraak in zijn huis meldde en de betrokkenheid van zijn recente partner, Arnold Murray, vermoedde, onthulde hij uiteindelijk hun relatie tijdens het politieonderzoek. Wat begon als een routineonderzoek naar gestolen goederen, veranderde snel in vervolging voor „**grove onfatsoenlijkheid**“ — dezelfde aanklacht die Oscar Wilde vernietigde. De leidende detective, die zag hoe de zaak buiten zijn bedoeling groeide, verontschuldigde zich later bij Turing en betreurde dat zijn medewerking een onstuitbare juridische machine in gang had gezet.

Ondanks zijn oorlogsdienst en wetenschappelijke genialiteit werd Turing berecht en veroordeeld. De rechtbank bood hem een keuze: gevangenis of chemische castratie. Hij koos het laatste, een zogenaamde „behandeling“ met synthetisch oestrogeen bedoeld om zijn libido te onderdrukken. De bijwerkingen waren verschrikkelijk. Turing leed aan **gynaecomastie (borstontwikkeling), depressie en mentale achteruitgang**. De ooit levendige geest die Europa had geholpen redden van fascisme, werd nu uitgehold door staat-goedgekeurde wreedheid. In 1954, slechts 41 jaar oud, **pleegde Turing zelfmoord** door in een appel te bijten doordrenkt met cyanide.

Decennia later, na publieke verontwaardiging en een langzaam nationaal afrekenen, ontving Turing een postume koninklijke gratie. Maar de geschiedenis kan niet ongedaan worden gemaakt. Een man die alles gaf aan een land dat hem terugbetaalde met schaamte en straf, was verloren — niet aan oorlog, maar aan de wetten zelf die beweerden de samenleving te beschermen. Turings verhaal is niet alleen tragedie — het is een aanklacht. Criminalisering van LGBTQ+-levens ging nooit over bescherming. Het ging altijd over **controle, angst en policing van verlangen**. En wanneer westerse stemmen vandaag andere culturen veroordelen voor homofobie, doen ze dat met **selectief geheugen**. De wetten die Turing doodden, werden geboren in Londen, niet Mekka, en zijn dood staat als een ernstige waarschuwing tegen de mythe van westerse morele superioriteit.

Gendergeweld en de mythe van de beschaafde patriarch

Wanneer westerse commentatoren Arabische en moslimsamenlevingen framen als uniek „barbaars“ of „achterlijk“ in mensenrechtenkwesities, spreken ze zelden vanuit een plaats van historische eerlijkheid. Dit is niet alleen misleidend — het is projectie. Dezelfde samenlevingen die vandaag morele superioriteit claimen, handhaafden tot schokkend recent diepgewelddadige en patriarchale normen binnen hun eigen rechtssystemen — vaak met staatsmacht erachter.

Neem bijvoorbeeld de kwestie van **huiselijk geweld en echtelijke verkrachting**. In Arabische en moslimsamenlevingen, hoewel er altijd patriarchale structuren waren — zoals in

alle culturen — was het idee dat een man onbeperkt recht had om zijn vrouw te slaan of seksueel te misbruiken **sociaal onaanvaardbaar**, zelfs als niet altijd gecriminaliseerd. Wanneer een man deze grenzen overschreed — zijn vrouw sloeg, zijn kinderen schaadde of gewelddadig handelde — werd zijn gedrag vaak geconfronteerd met **gemeenschapsinterventie**. Ouderlingen, familieleden of peers confronteerden hem, en als hij doorging, konden zijn vrouw en kinderen onderdak zoeken bij **uitgebreide familie, vrienden of buren** zonder sociale schaamte.

Het werd begrepen: bepaald gedrag maakte een man eenvoudigweg **ongeschikt om hoofd van een huishouden te zijn**, ongeacht of de staat ingreep of niet.

Vergelijk dit nu met **Europa en Noord-Amerika** in het begin en midden van de 20e eeuw. In landen als Groot-Brittannië, Frankrijk en de VS erkende de wet de „**huwelijksrechten**“ van een echtgenoot — een eufemisme voor **echtelijke verkrachting**, die pas **laat in de 20e of zelfs vroeg in de 21e eeuw** in veel westerse landen wettelijk als misdaad werd erkend. In Groot-Brittannië **was echtelijke verkrachting legaal tot 1991**. In delen van de VS **was het legaal tot de jaren 1990 of later**. Deze wetten stonden niet alleen misbruik toe — ze codificeerden het.

Lichamelijke straf van echtgenotes en kinderen werd niet alleen getolereerd — het werd **openlijk aangemoedigd**. Mannen kregen wettelijk gezag over hun families, en discipline door geweld werd beschouwd als een privé, zelfs verantwoordelijke, uitoefening van die macht. Een man kon zijn vrouw slaan voor „terugpraten“, haar autonomie ontzeggen en haar wettelijk isoleren van de buitenwereld. Als een vrouw vluchtte voor een gewelddadige echtgenoot, riskeerde ze haar kinderen, haar eigendom en haar sociale status te verliezen. Dit is geen oude geschiedenis. Dit waren de wetten **tijdens en na de Tweede Wereldoorlog**, in dezelfde landen die homoseksualiteit criminaliseerden, het Globale Zuiden koloniseerden en **de wereld vertelden dat zij de standaarddragers van beschaving waren**.

Dus wanneer moderne critici in het Westen LGBTQ+-rechten of vrouwenrechten ophouden als bewijs van westerse morele superioriteit over Arabische of moslimsamenlevingen, is de hypocrisie overweldigend. Niet alleen zijn dergelijke rechten **een recente en hard bevochten ontwikkeling** in het Westen zelf, maar het framen wist **bestaande, cultureel gewortelde systemen van verantwoordelijkheid** die generaties lang in niet-westerse samenlevingen hebben bestaan. Het wissen van deze context is niet toevallig. Het stelt westerse machten in staat de illusie van beschavingsleiderschap in stand te houden terwijl ze zowel **hun eigen geschiedenis** als **de schade die ze hebben toegebracht** aan de samenlevingen die ze koloniseerden negeren — vaak door precies die gemeenschapstructuren te vernietigen of te verplaatsen die ooit bescherming boden.

Pinkwashing als staatskunde

De „Brand Israel“-campagne van Israël, gelanceerd in 2005 door het ministerie van Buitenlandse Zaken, promootte Tel Aviv expliciet als een homo-vriendelijke haven. Deze inspanning was geen organische trots; het was **staatspropaganda**. Terwijl het regenboogvlaggen in het buitenland toonde, **sneed Israël financiering voor lokale LGBTQ+-diensten**

en ging door met het onderdrukken van Palestijnen onder bezetting. Queer-Israëlische groepen zoals **Black Laundry** (Kvisa Shchora) protesteerden tegen deze coöptatie en weigerden hun identiteiten te laten gebruiken om apartheid te saneren. Zoals Black Laundry-activisten het zeiden:

„Je kunt geen Pride vieren op bezet land. Onze bevrijding kan niet ten koste gaan van de onderdrukking van een ander volk.“

Evenzo hebben Palestijnse queer-organisaties zoals **alQaws** en **Palestinian Queers for BDS (PQBDS)** pinkwashing al lang afgewezen. PQBDS verklaarde:

„Onze strijd gaat niet om inclusie in een racistische staat, maar om het ontmantelen van die staat.“

Deze stemmen worden zelden gehoord in het mainstream westerse discours, dat de voorkeur geeft aan het tokeniseren van queerness als rechtvaardiging voor militarisme in plaats van het versterken van de mensen die op zijn intersecties leven.

Dus wanneer westerse stemmen Arabische en moslimsamenlevingen bespotten of veroordelen voor hun behandeling van LGBTQ+-individuen, is het zelden in solidariteit met queer-personen op de grond. Vaker fungeert het als **een islamofob trope** — een manier om moslims af te beelden als onverbeterlijk intolerant en onwaardig voor zelfbeschikking. Het is een oude koloniale tactiek gekleed in progressieve taal.

Queer-bevrijding is onvolledig zonder gerechtigheid voor Palestina

Wanneer queer-personen wordt verteld dat solidariteit met Palestina betekent aan de kant van homofobie staan, moeten we de strategie herkennen: het gaat **niet om het beschermen van queer-levens**. Het gaat om **het beschermen van staatsmacht**.

Het claimen dat LGBTQ+-bevrijding toebehoort aan het Westen is niet alleen onjuist — het is gevaarlijk. Zoals de geschiedenis laat zien:

- Homoseksualiteit **werd niet gecriminaliseerd in Arabische of islamitische samenlevingen** totdat Europese koloniale machten hun wetten oplegden.
- Huiselijk geweld en echtelijke verkrachting waren **wettelijk beschermd in het Westen** ver in het moderne tijdperk.
- Vandaag **worden queer-Palestijnen asiel geweigerd door Israël**, zelfs terwijl het zichzelf promoot als een queer-utopie.

De systemen die trans-personen in de VS surveilleren, queer-asielzoekers in Groot-Brittannië deporteren en ziekenhuizen in Gaza bombarderen, zijn verbonden. Queer-bevrijding kan niet worden gescheiden van anti-koloniale strijd. Het is geen liefdadigheid; het is **strategie voor collectieve overleving**.

„Onze bevrijding is met elkaar verbonden,“ zoals queer-organisatoren lang hebben gezegd. Niet als metafoor, maar als materiële realiteit.

Het staan met Palestina is geen contradictie van queer-identiteit. Het is de vervulling ervan. Queer en anti-koloniaal zijn, queer en anti-apartheid, queer en pro-Palestijns, is geen hypocrisie. Het is coherentie.

Echte solidariteit vraagt ons niet om te ontkennen wie we zijn. Het vraagt ons om **de scripts te weigeren die geschreven zijn door degenen aan de macht** — degenen die onze identiteiten zouden omvormen tot instrumenten van verdeeldheid. Het vraagt ons om te luisteren naar queer-Palestijnen, hun recht op bestaan in al hun complexiteit te steunen, en naast hen te vechten voor een wereld waarin niemand wordt verdreven, ontmenselijkt of beroofd van waardigheid.

Queer-personen zijn geen loyaliteit verschuldigd aan imperiums die hen gisteren criminaliseerden en vandaag tokeniseren. We hoeven niet te kiezen tussen onze identiteiten en onze principes. We zijn geen rekwisieten voor macht. We zijn mensen. En we zullen vrij zijn — **samen**.

Referenties

- Amnesty International. (2022). *Israëls apartheid tegen Palestijnen: Wreed systeem van dominantie en misdaad tegen de menselijkheid*.
- Al-Qaws for Sexual and Gender Diversity in Palestinian Society. *Ons werk*.
- Boswell, J. (1980). *Christendom, sociale tolerantie en homoseksualiteit*. University of Chicago Press.
- El-Rouayheb, K. (2005). *Voor homoseksualiteit in de Arabisch-islamitische wereld, 1500–1800*. University of Chicago Press.
- Human Rights Watch. (2021). *Een drempel overschreden: Israëlische autoriteiten en de misdaden van apartheid en vervolging*.
- Massad, J. (2002). “Re-Orienting Desire: The Gay International and the Arab World.” *Public Culture*, 14(2), 361–385.
- Palestinian Queers for BDS. (2010). *Verklaring over pinkwashing*.
- Pinkwashing Israel. *Wat is pinkwashing?*
- Rahman, M. (2014). *Homoseksualiteiten, moslimculturen en moderniteit*. Palgrave Macmillan.
- Koninklijke gratie voor Alan Turing. (2013). *Persbericht van de Britse regering*.
- Turing, D. (2015). *Prof: Alan Turing Gedecodeerd*. The History Press.
- Ontwikkelingsprogramma van de Verenigde Naties (UNDP). (2021). *LGBTI zijn in de Arabische regio*.
- Whitaker, B. (2006). *Onuitsprekelijke liefde: Homo- en lesbisch leven in het Midden-Oosten*. University of California Press.